

гополучіе-то му, и да ся грыжаме за работы-ты му, и ако е потрѣбно, да му помагаме даже. И още трѣбува да сме довольни на наше-то състояніе както ни е опредѣлено отъ нашъ-тъ бескрайно премѣдръ и милостивъ небесенъ Бажъ.

2. Ные разваляме таѣж заповѣдь, 1) кога сме *недовольни* въ състояніе-то си, и роптаемъ на Бога като не ны е направилъ толкова мѣдры, силны, богаты, и честиты, както е направилъ съсѣда ни: 2) когато завиждаме на съсѣда си, и желаемъ да ся наслаждаваме въ неговы-ты нѣща: 3) когато видимъ него или женѣ-тъ му, или нѣкое негово нѣщо, че *страда*, а ные не му помагаме, но още ся радуваме въ сѣрдце-то си.

3. Естественно всякой чловѣкъ обыча себе си повече отъ съсѣда си. Отъ това произлазя зависть, и пожеланіе на имотъ-тъ на другы-ты. Но такава състояніе на сѣрдце-то е нечестиво. Трѣбува прочее да ся покаемъ за него, и да просимъ отъ Бога *ново сѣрдце*, та да обычае съсѣда си както себе си.

4. Освѣнь това *дѣлани* сме да *вардимъ сѣрдце-то си съ голъмо прилежаніе*; защото по причинѣ на много наши работы и грыжи, склонни сме къмъ зависть и пожеланіе. Ные беспрестанно ся искушаваме да обычае себе си повече отъ ближній-тъ си. *Варди сѣрдце-то си, и всичко е увардено и безопасно*. Грѣшны-ты работы произлазятъ отъ грѣшны мысли и желанія (Іак. 1; 14, 15). За-